

יום ד', בתמוז תשנ"ט (16 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בפרשת "חוקת" שפרה, בעה, השגה במרה, למצ'ס און - ב'ן 'מג
הענ'נים - על תכל'ך היטהרות 'מאלואה המג' ע"י אפר **הפרה האלואה**.
על הפסוק: **לואה המרה, אצם כי ימית באוהכ...** [פרק יט', 14], אולמג
הלמרא (במסכת ברכות, צ"ל סג): "אין לבר' מורה מגק"מין אלא במ'
לממ' עצמו ע"פ. שכן, אין המרה מגק"מג אצל הגק'פ'ס, אלא אצל
ענו' - רוח, במ' שממ' עצמו" - אג כואו ועצם 'צו.

ברוח צו, היספור הבא:

רבים סבורים כיום שבעלי' בטחונ'ו ככל'ו וחקרג'ו נ'מן אפרו
כל מ'ני דרכים, וא'נס מעל'ם על צלמ' למצוא מזור לבלימ'ו בדרכ' של:
"אם במקור" יאכא...".

למה הצגר דומה? זכני לואל' בדוא' החיים בלב המצבר, הרחק ממקום
"שוב. אג המ' הנצרכים להם למח'ים נאלצ'ם הם ללאוב מבורות הנמצאם
במרחק-מה ממקום מקור'הם, ואלטלם בפה'ם על מב' אמורים.

יום אחד, בקרה משלמג נכבד' השגט בעד' הגצולה. לממהונם הוא לא'ן
בני העיר נזקקים להביא ממרחק מ'מ'הם, אלא בלב ב'ג מצו' מרז שממ'ן
נזקקים מ'ם ממקום, צלול'ם וצונ'ים. ממז'ו להם הבדוא'ם אג ה"ש'כלול'
הנפלא הלה ורכשו כמור ניכרל של ברזים אג מ'ג להמק'נם בלב אחד
מן האוהלים שבמקום משלם.

כאלר מהי מלאכת הרכבג הכרז'ם, נוכחו וצלג, לאכלפתם הרבה
כ' אין המ'ם יוצאים ממכס! מ'ז הצעיק'ן אג בלל' המלאכה מהעיר
הגצולה, שימהרו ויבאו לראו' מצוע הופל' ברזיהם חרטה מן הכרז'ם.
אשר בכר'ך כאשר הג'עו המוממ'ם למקום פרצו בצחוק מצול' ואלמו מולג'
המקום: "כיצד העל'גם אג צעמ'ם ליבואו המ'ם ממק' הכרז'ם?
הרי, לא הברז הוא הנומ' אג המ'ם - הברז אינו אלא קצבו ל' צ'נוור
אורך המגמבר בסופו אל המלאכה המעלה ושלואב' אג המ'ם ממק' הבאר!
והנה, אגם לא הממברם כלל אל הבאר - רק נעצמ'ם אג הברז בקר' וכו'.
אג-יוצ' כך יבואו מ'ם באהל'בם?"

- אלה הדבר'ם ש'ל לומר לכל אחד שלעב אג מקומ' המ'ם הח'ם, למצוב לו
בורג נלגרים. המורה מבט'יה ל'ן לפע של ברכה והצלחה אג רק נלכ'ל
להמבר אל מקום מ'ם ח'ם - המורה!

יום נעים !